

něno svědku, by o události nevyprávěl, byť i dříve z toho neb onoho důvodu použil výhody § 152 tr. ř. I když proto svědkyně Marie J-ová prohlásila soudu, že nechce svědčiti, další její sdělení, učiněné sice na dotaz a na upozornění obhajoby, přes to však rovněž před soudem, že toto své prvotní prohlášení odvolává a že tudíž chce svědčiti, mělo být soudem vzato do ohledu, a předseda soudu měl přikročiti k jejímu výslechu. Leč tento zřejmě vadný postup porotního soudu nečiní rozsudek proto ještě zmatečným. Marie J-ová nebyla svědkyní trestné události; v přípravném vyšetřování vypovídala jen o poměru, jaký byl podle jejího poznání mezi obžalovaným (jejím bratrem) a jeho manželkou. Totéž mělo být patrně též předmětem jejího výslechu před soudem porotním, ana byla jako svědkyně vedena samotnou obžalobou, neboť obhajoba nenavrhlá její výslech o dalších určitých skutečnostech. Zmateční stížnost nepokouší se ani tvrditi, že výpověď svědkyně Marie J-ové mohla co pozměniti na otázce pachatelství zločinu a trestné viny obžalovaného. Přiznává, že skutek stěžovatelův nebyl úměrný jednání zavražděné proti obžalovanému, považuje však za důležité, že ono svědectví bylo by blíže osvětlilo vzájemný poměr obou manželů a tím vysvětlilo i čin sám. To však podstata řízení nevyžadovala. Obžalovaný doznal vražedný skutek, doznal i vražedný úmysl. Podle jeho vlastního zodpovídání se nešlo o čin spáchaný v pathologickém afektu, nýbrž o skutek zrale uvážený. Pamatuje si podrobně události předcházející i následující trestnému jednání, též podrobnosti sama činu. Vraždil podle vlastního vylíčení události proto, že nechtěl, by jeho žena po rozchodu s ním patřila jinému. Netvrdil vůbec, že vraždu spáchal ve stavu mráкотném nebo při smyslovém pomatení. Ony skutečnosti vzájemného poměru obou manželů, o nichž se zmínila ve svém svědectví před vyšetřujícím soudcem Marie J-ová, a jež patrně má na mysli zmateční stížnost, mluvíc o nutnosti zjištění veškerých okolností, jež předcházely násilnému činu, mohly sice přispěti k vysvětlení pohnutek činu pachatele a jeho zaujatosti (nepřátelství) k zavražděné, nedotýkají se však podstatných skutečností, rozhodných pro otázku viny a trestu, o níž jen na základě výsledků hlavního přelíčení bylo rozhodovati. Považoval-li proto soud prvotní prohlášení této svědkyně o vzdání se svědectví za závazné a nepřikročil-li k jejímu výslechu, ač dodatečně chtěla svědčiti, pokud se týče odepřel-li proti návrhu obhajoby znovu ji poučiti o významu § 152 tr. ř. a dotázati se jí po jejím konečném rozhodnutí, chce či nechce-li vzdáti se výhody § 152 tr. ř., nemůže tato vadnost postupu soudu ve směru výkladu § 152 tr. ř. býti uplatňována podle předposl. odstavce § 344 tr. ř. na prospěch obžalovaného; ono svědectví nesloužilo obhajobě obžalovaného v otázce jeho viny na trestném skutku, a je nepochybně zřejmo, že formální vada nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovanému nepříznivým. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Čís. 4296.

Jde o neodvratnou překážku ve smyslu třetího odstavce § 427 tr. ř., byla-li obsílka k hlavnímu přelíčení doručena obžalovanému tak, že mu

zbývala jen lhůta dvou dnů, v níž sotva mohl učiniti příslušné opatření, by se uvaroval újmy hrozící mu při kolidujícím líčení v řízení sporném a trestním, ustanoveném na týž den u různých soudů.

(Rozh. ze dne 7. října 1931, Zm II 18/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 11. listopadu 1930, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zprznění podle § 128 tr. zák., přestupkem podle § 516 tr. zák. a přestupkem podle § 6 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., a nalézacímu soudu uložil, by nařídil nové hlavní přelíčení k projednání věci. Zmateční stížnost a odvolání obžalovaného odkázal na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku vynesnému v jeho nepřítomnosti vznesl obžalovaný včas odpor. Potvrzením okresního soudu v Přerově ze dne 23. prosince 1930 je osvědčeno, že v právní věci obžalovaného proti Floriánu J-ovi o 800 Kč s přísl. byl na den 11. listopadu 1930 o 8½ hod. dop. nařízen rok k ústnímu jednání u tohoto soudu, a že obžalovaný jako žalobce byl osobně přítomen. Z dopisu Dr. Jiřího Š-a, advokáta v O., ze dne 23. října 1930 plyne, že obžalovaný byl tímto advokátem vyzván, by se k tomuto roku zcela určitě dostavil. Hlavní přelíčení u krajského soudu v Olomouci bylo ustanoveno na den 11. listopadu 1930 o 10. hod. dopol. Obsílka k tomuto hlavnímu přelíčení byla obžalovanému doručena do vlastních rukou dne 8. listopadu 1930. Vzhledem k těmto zjištěním a dále k tomu, že mezi doručením obsílky a hlavním přelíčením zbývala obžalovanému jen lhůta 2 dnů (§ 221 odst. 1 tr. ř.), v níž sotva mohl učiniti příslušné opatření, by se uvaroval újmy hrozící mu při kolidujícím líčení v řízení sporném a trestním, ustanoveném na týž den u různých soudů, jest míti za to, že obžalovaný prokázal, že mu neodvratná překážka zabránila dostaviti se k hlavnímu přelíčení. Proto bylo včas podanému odporu vyhověti a v důsledku toho uložiti soudu nalézacímu, by nařídil nové hlavní přelíčení (§ 427 odst. 3 tr. ř.). Za tohoto stavu bylo zmateční stížnost a odvolání obžalovaného odkázati na toto rozhodnutí.

Čís. 4297.

Skutková podstata zločinu neoznámení trestných podniků podle § 12 čís. 1 odstavec druhý zákona na ochranu republiky předpokládá nejen zjištění, že se chystal podnik vykazující objektivně skutkové znaky zločinu přípravy úkladů podle § 2 zákona, nýbrž i ve směru subjektivním, by si byl pachatel, jemuž se dává za vinu opomenutí podle čís. 1 odst. 2 § 12 zákona, vědom toho, že závadná činnost, o níž se věrohodným způsobem dověděl, vykazuje objektivně skutkové znaky trestného činu,